

Както знаемъ, на 20 априлий, той минуваше прѣзъ Клисурѣ, за да иде на Бѣла-Черква, съ намѣрение да ѣ повдигне, щомъ удари часътъ на общото ставане. Часътъ удари, обаче, оня сѣщи день за Клисурѣ. Заваренъ отъ бунта въ минутата на страшно душевно страдание, той слѣпешката се хвърли въ него, та да заглуши болкитѣ си въ вихъра на борбата и да намѣри смрътѣта между борцитѣ за свободата на отечеството. Неприятельтъ обаче, се не подаваше. Съобщенията на Клисурѣ съ долината бѣхъ прѣкъснати. Огняновъ прѣкара петъ денонощия въ укрѣпленията, въ кипяща дѣятелностъ по организиране отбраната, измъчванъ отъ нетърпѣние да приеме извѣстие, че пламнала и Бѣла-Черкова... Огняновъ съ сърдце облѣно съ кръвъ проклинаше случая, който го докара въ Клисурѣ... Той виждаше какъ страшно влияеше на духа на възстанниците ѣ това зловѣщо мълчание, какъ то опропастваше движението. Той напраздно се силеше да ободри другаритѣ си и имъ се божеше, че на всѣка минута очакваше да възстане Бѣла-Черква, а слѣдъ неж и другитѣ. Най-послѣ, и той хвана да губи надѣжда и съ ужасъ прѣдвидѣ катастрофата на Клисурѣ, както и на революцията. Тогава се рѣши на едно смѣло до безумство прѣдприятие: да се промъкне до Бѣла-Черкова прѣзъ развълнуванитѣ турски населеня и да ѣ повдигне.

Той се излагаше на страшенъ рискъ и примекдия. Но повдигането Бѣла-Черква щеше да хвърли искрата на възстанieto и въ другитѣ готови за възстание мѣста, на длѣжъ по политѣ на Стара-Планина. И тогава силитѣ на турцитѣ бѣхъ раздѣлени, Клисурѣ спасена, пожарътъ разширенъ и кой знае? революцията тържествуваше!... Много велики прѣврати въ историята се длѣжатъ на най-нищожнитѣ обстоятелства... Прочее, резултатътъ заслужваше риска. И подвигътъ бѣ намѣрилъ челоуѣка си.

Бѣше вече обѣдъ, когато той се озова въ самата долина. Тя бѣше сега въ пленъ: развѣтъ, плувнала въ